

den særlig blev rettet mod Landmændene, hvis Indtægter, og særlig Formue, det i alt Fald ikke er vanskeligere at drage ind under Beskatningen end Byernes, hvis store Varebeholdninger det vistnok maa være langt vanskeligere at kapitalisere og inddrage under Beskatningen. Denne Kritik medførte, at Landsoverskatteraadet udsendte et Cirkulære før Skatteligningen i Fjor med Paalæg til de kommunale Ligningsmyndigheder om ved Ansættelse til Formueskat og Indtægtsskat at stramme Skatteansættelsen med et almindelig Paalæg af indtil 25 pCt. for de Skatteydere, der ikke havde foretaget Selvangivelse. Jeg siger ikke, at Landsoverskatteraadet manglede Ret til at give et saadant Paalæg, men sikkert er det, at dette Paabud vakte Forundring og gjorde et pinligt Indtryk omkring i Kommunalraadene, der havde forstaaet Skattelovene saaledes med Hensyn til de 25 pCt., at ingen Skatteyder havde Grund til Klage over sin Skatteansættelse, naar denne ikke var over 25 pCt. for høj, men det var jo noget ganske andet end det Paabud, der er givet de kommunale Ligningsmyndigheder, om at forhøje Skatten med indtil 25 pCt. for de Skatteydere, der ikke har foretaget Selvangivelse af deres Formue og Indtægt. Forholdet er jo det, at man indenfor de kommunale Ligningsmyndigheder tager sine særlige Forholdsregler overfor de Skatteydere, der ikke har opgivet deres Formue og Indtægt, og derfor strammes Skatten for disse saa meget, det kan forsvares. Jeg tror derfor, at den større Formue- og Indtægtsskat, der er indgaaet i Statskassen, skyldes mere de strengere Ligningsregler end en Forøgelse af Formuer og Indtægter her i Landet. Ellers tror jeg, vi anlægger en forkert Maalestok for hele vor finansielle Stilling. Jeg mener, at Princippet i Skattelovene er, at den egentlige Ligningsmyndighed skal ligge hos de kommunale Ligningsmyndigheder, der med deres lokale Kendskab til hver enkelt Skatteyder i alt Fald bedst kan paaligne en retfærdig Skat. Og saaledes forstaaes Skattelovene af de kommunale Ligningsmyndigheder; saaledes burde det i alt Fald være. Dermed være ikke sagt, at Skatteraad eller Landsoverskatteraadet ikke i visse Tilfælde bør kunne forhøje Formue- eller Indtægtsskatten for enkelte Skatteydere efter først at have afæsket Sogneraadene nærmere Oplysninger om vedkommende Skatteydere hele Forhold; men jeg mener rigtignok, at en saadan Ret til at ignorere et Sogneraads Skatteansættelse bør udøves med Varsomhed, thi ellers bliver der i Virkeligheden ikke meget

kommunalt Selvstyre tilbage, og det var dog ikke Meningen. Der hersker desaarsag et stærkt Røre omkring i Kommunalraadene, og jeg tror, at der vil hæve sig stærke Røster for en Revision af Skattelovene, navnlig som de er blevet ført ud i Livet.

J. Fog-Petersen: Inden disse Forhandlinger slutter, vil jeg gerne fremføre en Sag og rette en Henstilling til den højtærede Kultusminister, som ikke er til Stede, men som nok faar Henstillingen alligevel. Det drejer sig om Forældrenes Ret overfor den højere Statsskole. At jeg kommer med denne Henstilling, skyldes følgende Begivenhed, som fandt Sted i indeværende Finansaar. Der var en Dreng, som gik i Odense Statsskole, og som skulde konfirmeres, og Forældrene ønskede ham derfor hjem Lørdagen før Konfirmationen. Da de meddelte Drengen det, sagde han, som havde en Følelse af, at der herskede meget strenge Regler paa denne Skole, at det maaske kunde have sine Vanskeligheder. Forældrene sagde imidlertid, at de nok skulde ordne Sagen med Skolens Rektor, og saa sendte de en Skrivelse til Rektor. Denne Skrivelse ankom ganske vist først Lørdag Morgen, og der stod deri, at Forældrene ønskede, at Drengen maatte være hjemme Dagen før sin Konfirmation, for at man i Ro kunde tale med ham i hans eget Hjem, og Drengen tog Konfirmationshandlingen med stor Alvor. Nu sker det, at Drengens Fader om Mandagen, Dagen efter Konfirmationen og Dagen før Altergangen, modtog et Brev fra Rektor, hvori det kort og godt meddeltes, at Drengen skulde tages ud af Skolen, og hvis han ikke blev det, vilde han blive bortvist fra Skolen, fordi man havde budt Skolen Trods, det var ødelæggende for Disciplinen o. s. v. Skrivelsen indeholdt en hel Del af den Art. Naturligvis vakte den stor Forfærdelse i Hjemmet, og der blev gjort forskellige Forsøg paa at komme paa Forhandlingsfod med denne Rektor for at tale med ham om Sagen, men han var uimodtagelig for Forhandlinger og for Overenskomst, han forstod slet ikke, hvorom det havde drejet sig for Forældrene. Der blev da gjort en Henstilling af Drengens Fader til Ministeriet, og der blev spurgt, om Drengen ikke kunde være i Skolen, i hvert Fald indtil der faldt en Kendelse, men hertil erklærede Skolen, at det kunde der ikke være Tale om; han var med andre Ord udelukket med det samme. Hvis der nu havde været Grund til Klage over denne Dreng, hvis der tidligere havde været Affærer med ham paa Skolen,